

og efter Grundloven er berettiget til at søge at føre sin Villie igennem og begrundet den baade her og andesteds — en Ret, som vor Grundlov ikke har tilfælles med alle andre Grundlove; men som giver Ministeren en langt større Magt til at gjøre det Gode, naar han vil det, end hvor han ikke har denne Ret. — Den høitærede Minister mente, at han havde den rigtige Fortolkning af Grundloven, og jeg den gale. Ja, vi hørte jo ogsaa for nogen Tid siden, at den meget ærede Konseilspræsident mente, at selv om Ministeriet var langt udenfor Grundlovens Forudsætninger, var det dog indenfor Grundloven. Jeg er nu saa heldig stillet i den Henseende, at jeg har Alle med i den Opfattelse, at Ministeriet er uden for Grundloven, Alle fra 1849, indtil en vis Professor opfandt nogle komiske Værdomme, som siden bleve satte i System. Alle, baade Lægsfolk og Politikere, Jurister, Statsretslærere og Statsmænd osv. ere enige deri. Det er jo almindelig bekjendt, og fra den allernæste Tid kunde man fremsøre, ogsaa fra vore Modstanderes Leir de mest afgjørende, de klareste og bestemteste Udtalelser i den Henseende. Jeg tænker i dette Øieblik specielt paa en Mand's Udtalelser, hvis Navn stod under Junigrundloven af 1849. Det skal jeg nu ikke opholde mig ved, jeg skal kun tillade mig at protestere imod, at den ærede Minister kan have Ret til at sige, at det er en rigtig Fortolkning af Grundloven, ifølge hvilken denne Minister med sine Kolleger kan tømme Statskassen for Snefe af Millioner uden Rigsdagens Samtykke. Jeg har selvølgelig ikke sagt, at det er uhæderligt at være fattig, men jeg har sagt, at paa det Punkt stilles selv den Fattige, der blot har maattet ty til Hjælp for at faae Doktor og Medicin — selv om han ikke har begaaet anden Forseelse — med Hensyn til borgerlige Rettigheder lige med Forbryderen. Det er sandt, det er uomtvistelig rigtigt. Lige over for det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 2den Valgtreds (Hage) skal jeg bemærke, at, naar jeg efter min Opfattelse finder det inhumant osv., saa er det ikke en Udtalelse, hvormed jeg over paa nogen Maade at stemple Andres desfra forskellige Opfattelser, men jeg har dog Lov til at udtale min Opfattelse af dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem vil gaa med i den Retning, naar man kommer med Forslag, der virkelig ere fornuftige. De ærede Medlemmer paa den Side af Salen kunne jo lægge deres virkelige Fornuft ind i Behandlingen af dette Forslag, og bliver saa Tanken, Retningen og Manden den samme, da skulle de faae at se, at saa blive vi enige.

Men er det en saadan virkelig Fornuft, der knuger det, der duer, under Behandlingen, saa vi faae noget helt Andet ud af det, giver jeg ikke Meget for de Herrers virkelige Fornuft. Det er jo gjerne den almindelige Opfattelse, at det er Fornuften, der er paa den Side. Nu — Følelsen er heller ikke at foragte. Blot Følelsen for Sandhed og Ret er paa denne Side, kommer man ogsaa til at tænke ikke saa ganske slet over Tingene. Læg saa de Herrer Deres virkelige Fornuft sammen med vor Følelse, saa skabes der et Produkt ud af denne Forhandling, som de Folk, hvem Sagen her angaa, kunne glæde sig ved. Et skal jeg med Fornøielse indrømme det ærede Medlem, og det er, at ogsaa de Bestræbelser, som han omtalte, fortjene Støtte, og at de offentlige Bestræbelser gennem dygtig Vedelse af Sygehuse og liberale Bestemmelser om Indlægning til Forpleining, som Frederiksberg Amtsråd har udfoldet, fortjene Anerkjendelse og Efterfølgelse, og jeg tror, vi kunne glæde os over, at der paa det Omraade er nogen Bevægelse i Landets forskjellige Amtsråd.

C. Ravn: Den ærede Minister har i Fjor udtalt og i Aar bestemt fremat den Sætning, at Kommunerne have Lov til at eftergive Fattighjælpen ved fri Beslutning. Naar jeg har bedt om Ordet, er det kun for at faae dette slaaet rigtig fast. Jeg vilde ønske, det kunde spørges ud til alle Danmarks Kommuner, at de have denne Ret. Det er nemlig saaledes, at i det mindste i et Amt her i Landet gaar man i den For mening, at man ikke kan eftergive med mindre man faaer Amtsrådets Approbation, og maaste der er flere. Altsaa, jeg vilde ønske, at det rigtig kunde komme til Kjendskab for Sogneraadene; thi da er jeg overbevist om, at de ville benytte denne Ret; thi for det Første vilde det ligesom være en pekuniær Binding, om man gif denne Vej, og for det Andet er jeg vis paa, at de humane Følelser hos Sogneraadene ere af en saadan Art, at de ville benytte denne Ret i saa stort Omfang, som de nogenlunde kunne. Jeg kan ikke rigtig forstaa den Indvending, der er gjort af det ærede Medlem fra Næstved (Veth) og tilbøls af det ærede Medlem fra Rolding (Berg). Jeg sætter det kommunale Selbystyre høit, og jeg kan meget godt overlade til Kommunerne, at tage deres Bestemmelser i saa Henseende. Jeg er ikke bange for, om det ogsaa skulde vise sig, at der hist og her skulde være et Sogneraad, der skulde gjøre Misgæb; jeg er vis paa, at Sogneraadene i Almindelighed ville ikke gjøre det. Og skulde der være Sogneraad, der ville